

Sygn. akt II K 622/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku i 30 listopada 2016 roku sprawy

M. K. (1)

s. Z. i H. z domu K.

ur. (...) w m. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 września 2016 roku o godz. 07:20 na ul. (...) w P. (...), woj. (...), poruszał się jako kierujący pojazdem mechanicznym, samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadzącym o godz. 07:27 do stężenia na poziomie 0,26 mg/l - alcosenor, o godzinie 07:44 do stężenia na poziomie 0,21 mg/l - alcosenor, o godzinie 07:47 do stężenia na poziomie 0,23 mg/l - alcosenor, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

orzeka

- oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, iż stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu w czasie prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego w czasie i miejscu opisanym w akcie oskarżenia przekraczało 0,25 mg/l i przyjmując, że tak opisany czyn wyczerpuje dyspozycję art. 178 a § 1 kk na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;
- na podstawie art. 67 § 3 kk w zw z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;
- na podstawie art. 67 § 3 kk w zw z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 2000 (dwóch tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 września 2016 r.;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 (stu) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 5 września 2016 r. o godzinie 7:20 na ul. (...) w P. (...) funkcjonariusze KMP w P. (...) P. L. (1) i Ł. G., w ramach akcji badania trzeźwości kierowców, zatrzymali kierującego pojazdem marki S. o nr rej (...), którym okazał się oskarżony M. K. (1). P. L. (1) zbadał oskarżonego urządzeniem kontrolnym Alcoblow, które wyemitowało czerwony sygnał świetlny, wskazując, iż badany znajduje się on pod wpływem alkoholu. Urządzenie to nie wskazuje zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. P. L. (2) przekazał to Ł. G. (1), który wyjął z bagażnika urządzenie kontrolno – pomiarowe Alco-Sensor wraz z drukarką, ustnikami i przeszedł z nim od radiowozu na parking, aby zbadać oskarżonego na zawartość alkoholu w organizmie i stwierdzić jego stężenie we krwi. Jednocześnie P. L. wydał oskarżonemu polecenie zjechania z jezdni ul. (...) na parking. Ł. G. wyjął urządzenie z opakowania, włączył, skalibrował je, rozpakował dwa ustniki, które dał oskarżonemu. Następnie M. K. został poddany badaniom stanu trzeźwości. Pierwsze badanie o godz. 7:27 wykazało u oskarżonego 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejna próba wykonana o godz. 7:44 wykazała stężenie 0,21 mg/ l alkoholu natomiast o godz. 7:47 stężenie na poziomie 0,23 mg/ l alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze dwie próby wykonano z użyciem nowych ustników, trzecia została przeprowadzona z użyciem tego samego ustnika co w drugiej.

Urządzenie Alco - Sensor, którym zbadano oskarżonego poddane zostało wzorcowaniu w dniu 11 marca 2016 r. Termin kolejnego wzorcowania wyznaczono 11 września 2016 r.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (1) –k 7, 28v, zeznania świadków: P. L. (1) – k. 59v, Ł. G. (1) – k. 60, notatka urzędowa – k. 1; protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu – k. 2, świadectwo wzorcowania – k. 32)

M. K. (1) ukończył 45 lat. Wykształcenie wyższe – techniczne, inżynier mechanik samochodowy. Żonaty. Na utrzymaniu ma dwóje dzieci w wieku 18 i 24 lata. Zatrudniony jako diagnosta samochodowy w firmie (...) s.c w P. (...) uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 2000 złotych. Właściciel domu jednorodzinnego wraz z działką o wartości około 200.000 złotych. Nie był wcześniej karany.

(dowód: informacje podane przez oskarżonego -k. 6, karta karna - k.3)

Oskarżony M. K. w dochodzeniu przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k.7). Na rozprawie zmienił wyjaśnienia, oświadczając, że nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu, po czym odmówił składania wyjaśnień. Potwierdził swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego (k. 28v).

Sąd pozytywnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Nie budzi wątpliwości ani co do faktu kierowania przez oskarżonego samochodem na drodze publicznej pod wpływem alkoholu, ani też co do wysokości stężenia alkoholu w jego organizmie. Zasadniczym dowodem sprawstwa oskarżonego jest przede wszystkim niekwestionowany przez strony w toku postępowania protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, którym zbadano oskarżonego bezpośrednio po zakończeniu jazdy samochodem. Wyjaśnienia oskarżonego z dochodzenia przyznającego się do winy potwierdzają spożywanie przez niego alkoholu przed zatrzymaniem go, korespondując z wynikami użycia urządzenia kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony nie zgłaszał uwag ani zastrzeżeń co do sposobu, ani wyniku badania, nie żądał też ponownych badań ani pobrania krwi.

Wyjaśnienia złożone na rozprawie ograniczające się do zanegowania sprawstwa sądu, w związku z zarzutami obrońcy, wiąże z linią obrony sprowadzającą się do kwestionowania wyniku pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, nie zaś tego że oskarżony przed zatrzymaniem spożywał alkohol i prowadził pojazd pod wpływem alkoholu. Wskazać należy na niekonsekwencję w wyjaśnieniach oskarżonego, który mimo zmiany wyjaśnień, jednocześnie potwierdził przyznanie do winy na etapie dochodzenia.

Fakt prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego po drodze publicznej w krytycznym dniu potwierdzają również zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali go do kontroli i przeprowadzili badania „na trzeźwość” to jest P. L. (1) i Ł. G. (1) oraz treść notatki urzędowej sporządzonej przez nich. Sąd uznał zatem za nie budzące

wątpliwości, iż taki, a nie inny wynik tych badań spowodowany był spożywaniem przez oskarżonego alkoholu zanim został zatrzymany.

W kwestii wyniku pomiaru sąd zauważa, że zostało ono przeprowadzone urządzeniem, które posiadało tzw. legalizację co wykluczało nieprawidłowy wynik pomiaru z uwagi na jego wady czy usterki. Oskarżony nie kwestionował sposobu dokonania pomiaru i z urzędu sąd zauważa, że został on przeprowadzony zgodnie z instrukcją obsługi urządzenia, więc prawidłowo, w sposób gwarantujący odzwierciedlenie zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego. Ustalono to na podstawie treści instrukcji, protokołu użycia urządzenia i zeznań świadka Ł. G..

Pierwsze badanie urządzeniem Alco-Sensor dało wynik 0,26 mg/l, czyli wskazywało, iż w jego czasie oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 pkt 2 kk. Z dokumentu świadectwa wzorcownia Alco-Sensora wynikało, iż występuje w nim niepewność pomiaru, która w przypadku wskazania 0,25 mg/l wynosi 0,01 mg/l. W takiej sytuacji, biorąc pod uwagę treść art. 5 § 2 kpk należało przyjąć, iż wynik pomiaru wynosił 0,25 mg/l czyli poniżej ustawowego progu od którego zaczyna się odpowiedzialność za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Oskarżony w czasie badania znajdował się w stanie po użyciu alkoholu (w rozumieniu art. 46 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi Dz.U. z 2012 r., poz 1356 t.jedn.). Jednak pierwsze badanie Alco-Sensorem zostało dokonane nie przy zatrzymaniu oskarżonego po jeździe samochodem, które nastąpiło o godzinie 7:20 (vide notatka i zeznania Ł. G. i P. L.), lecz 7 minut później o godzinie 7:27 (vide protokół badania). Odzwierciedlało więc zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego w czasie badania a nie w czasie jazdy, a tylko ta ostatnia jest istotna z punktu widzenia odpowiedzialności za zarzucane oskarżonemu przestępstwo przy opisie zaproponowanym przez prokuratora (jazda w stanie nietrzeźwości o godzinie 7:20). Otóż, jak wynika z badań stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu spadało dając wyniki: 0,26 mg/l, 0,21 mg/l, 0,23 mg/l, co świadczy, że organizm oskarżonego wydalał wcześniej spożyty alkohol. Zatem wcześniejsze stężenia w przedziale czasowym od 7:20 do 7:44 były wyższe od poprzednich. Skoro zaś o godzinie 7:27 stężenie dawało wynik 0,25 mg/l (po korekcie o niepewność pomiaru) to stężenie o 7:20 musiało być od niego wyższe, więc przekraczało granicę 0,25 mg/l, co pozwala na stwierdzenie, iż prowadząc pojazd o tej godzinie oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Logiczne rozumowanie prowadzi więc do wniosku, że badania oskarżonego przeprowadzone urządzeniem Alco – Sensor z dwukrotnym ponowieniem, wskazywały wyraźnie, że w czasie prowadzenia pojazdu zawartość alkoholu w jego organizmie przekraczała granicę, od której prawi uznaje, że dana osoba znajduje się w stanie nietrzeźwości (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie V KK 137/13 opublikowane na stronie SN, wszyte na k. 53 akt sprawy).

Art. 178 a § 1 kk przewiduje min., iż podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmujący, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony niewątpliwie spożywał przed rozpoczęciem jazdy alkohol i w związku z tym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Swoim zachowaniem zrealizował więc znamiona zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Art. 66 § 1 i 2 kk przewiduje, iż sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, zaś przypisane sprawcy przestępstwo zagrożone jest karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Wszystkie powyższe przesłanki zachodzą w niniejszej sprawie. Fakt kierowania przez oskarżonego pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości jest niesporny. Określając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należało wziąć pod uwagę stosunkowo nieznaczny stopień naruszenia progu od którego zaczyna się odpowiedzialność za przestępstwo z art. 178a § 1 kk (stężenie przekroczyło nieznacznie wartość progową 0,25 mg/l i miało tendencję spadkową). Stwierdzony stopień intoksykacji alkoholowej nie upośledzał poważnie zdolności do prowadzenia pojazdem. Nic nie wskazuje, że oskarżony pokonał długi odcinek drogi a z akt sprawy nie wynika, by doprowadził do niebezpiecznej sytuacji na drodze. Brak informacji o spowodowaniu kolizji czy też nawet szkody parkingowej. W tej sytuacji uznać należy, iż stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego nie był znaczny, można wręcz określić go jako najmniejszy z możliwych dla tego rodzaju występków.

Oskarżony jest osobą posiadającą stałe zatrudnienie. Ma rodzinę - w tym dwoje dzieci - i jest ustabilizowany życiowo. Nie był wcześniej karany. W toku postępowania przygotowawczego, które miało dla niego zapewne walor wychowawczy przyznał się do sprawstwa, co świadczy o tym, iż nie jest on osobą zdemoralizowaną a jego występki miały charakter jednorazowego wybryku, który nie powtórzy się w przyszłości. To, że na rozprawie zaczął kwestionować wynik pomiaru i w efekcie nie przyznał się do winy, stanowiło zrozumiałą w realiach sprawy linię obrony (oskarżony miał mieć prawo wątpliwości czy znajdował się w stanie nietrzeźwości czy w stanie po użyciu po pomiar miał wartość niewiele przekraczającą próg), która dokonywana była środkami dopuszczanymi prawem i w żadnym wypadku nie może doprowadzić do negatywnych dla oskarżonego konsekwencji procesowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1981 r. w sprawie II KR 10/81, LEX 19711).

W tych okolicznościach w ocenie sądu spełnione zostały przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Pogląd sądu w tym zakresie jest zgodny z filozofią polityki karnej, która legła u podstaw znowelizowanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015, poz 396) Kodeksu Karnego który obowiązuje od 1 lipca 2015 r. W uzasadnieniu projektu wskazanej ustawy, jako podstawowe założenie strategii polityczno – kryminalnych wymieniono łagodzenie karności i odejście od stosowania kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i wymierzenia w jej miejsce kar łagodniejszego rodzaju lub też zastosowanie instytucji probacyjnych czyli również warunkowego umorzenia postępowania. Wydaje się, że wobec stosunkowo niskiego naruszenia przez oskarżonego progu nietrzeźwości i braku spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym nie pojawiły się przeszkody, aby wobec oskarżonego postępowanie karne warunkowo umorzyć.

Za takim rozwiązaniem przemawiały też względy czysto życiowe. Oskarżony jest zatrudniony w P. (...) a zamieszkuje w oddalonej o 40 kilometrów miejscowości P. w powiecie (...). Skazanie go nawet na karę grzywny oznaczałoby konieczność pozbawienia prawa do kierowania pojazdami na okres co najmniej 3 lat i tym samym zatrudnienia, co w ocenie sądu byłoby karą zbyt surową za nieznaczne i jednorazowe naruszenie prawa.

Zgodnie z treścią art. 67 § 1 kk sąd wyznaczył oskarżonemu okres próby jednego roku, zobowiązując jednocześnie do zapłaty świadczenia pieniężnego 2000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 67 § 3 kk sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku z uwagi na naruszenie zasady trzeźwości w ruchu, która ma charakter priorytetowy. Z uwagi na stosunkowo niewielki stopień intoksykacji alkoholowej organizmu oskarżonego w czasie czynu, nie było celowym eliminowanie oskarżonego z ruchu na dłuższy okres.

Oba zastosowane środki mają spełnić wobec oskarżonego zadania represyjne i penalne, stanowiąc realną dolegliwość w związku z popełnionym przestępstwem. Realizują również walor wychowawczy wdrażając oskarżonego do przestrzegania zasad ruchu drogowego.

Na podstawie art. 63 § 4 orzeczono o zaliczeniu oskarżonemu czasu zatrzymania prawa jazdy na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd w oparciu o art. 627 obciążył oskarżonego kosztami postępowania w sprawie. Na wydatki w sprawie złożyły się:

- ryczałt za doręczenia w kwocie po 20 złotych za postępowanie przygotowawcze i sądowe ustalony w oparciu o treść § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.03.108.1026);

- opłata za wydanie z Krajowego Rejestru Karnego danych o karalności w kwocie 30 złotych ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.03.151.1468),

- opłata w wysokości 100 złotych, którą wymierzono na podstawie art 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).